

اگر ضمیر "ی" بخواهد به فعلی بچسبد، باید بینشان حرف "ن" بیاید که بتوانیم آن را راحت بخوانیم.

*چند نکته:

۱. فعل ما می تواند هر زمان یا شخصی داشته باشد.

۲. این ضمیر "ی" در نقش مفعول است.

مانند: جَعَلَنِي : مرا قرار داد(جَعَلَ + ن + ي) ماضی

يَجْعَلُنِي: مرا قرار می دهد(يَجْعَلُ + ن + ي) مضارع

تَنْصُرُونِي: مرا یاری می کنید(تَنْصُرُونَ + ن + ي) مضارع

عَلِّمْنِي: به من یاد بده(عَلِّمَ + ن + ي) امر

لَا تَضْرِبْنِي: مرا نزن(لَا تَضْرِبُ + ن + ي) نهی

سَيَعْرِفُنِي: مرا خواهد شناخت(سَيَعْرِفُ + ن + ي) مستقبل

۳. نون وقایه ممکن است بعد از کلمات "مِنْ" یا "عَنْ" یا "إِنَّ" هم بیاید؛ در این صورت مِئِي و عَنِّي جار و مجرور می گردند و نقش اِنِّي را

را اِنْ شاء الله در سال دوازدهم می خوانیم.

۴. سؤال مربوط به این درس: أَلْف-عَيْن نونَ الوِقَايَةِ فِي الجُمَلِ التَّالِيَةِ.

ب-المَحَلَّ الإِعْرَابِي.

۵. نون وقایه ترجمه ندارد.

